

ция отъ баба Ева и които еднакъ се съглеждатъ и отъ сама нея, и съ това отъ време на време се туря прѣчка на съпружеското възпитание, лѣсно може да ги отстрани една внушителна и сериозна дума; защото жената, толкова малко послушна на властта когато се налага като заповѣдь, е чудно чувствителна на разумната дума която дохожда отъ душата и която е подкрѣпена съ важноста на характертъ.

Но това благородно и деликатно прѣдприятие налага на мъжтъ доста мъчни и важни условия. За да се постигне подобно възпитание, не е достатъчна лѣката и суетна любовъ, която се забавлява съ незнанието на младата жена и взима грижата да събужда повече похотитѣ ѝ отъ колкото чувствата и мислитѣ ѝ; не е достатъчна вѣрувезичената страсть която, като забравя важноста на женидбата, търси само у жената безпокойнитѣ удоволствия които сж обикновенио срѣщатъ въ не дотамъ редовнитѣ съружества. Нито пъкъ е достатъченъ студений и голій разумъ който не може да хване въображението и не знае какъ да стане любезенъ и мил. Иска се много разумъ, но и много любовъ, и любовъ благоговѣйна. А най много се иска душа млада и сърдце чисто. Ние се докоснуваме тука до една отъ развратителнитѣ злини за съружеството: несъгласието и противорѣчието мѣжду една душа прѣсна и една душа суха, мѣжду едно сърдце жадно за сладостни вълнения и едно сърдце помръзжло отъ злоупотребление, мѣжду една неопитность пълна съ очарователность и една опитность наситена и досадна. Ние внимателно избегваме несъраз-